

Mennesker, der betragter sig som Invalider, men som ikke er i Stand til at komme ind under Lovens Bestemmelser. Jeg for mit Vedkommende kunde derfor — jeg vil gerne sige det straks — have ønsket, at man havde etableret en Invalideforsikringslov, som bedre stod i Relation til Ulykkesforsikringsloven end den Lov, vi gennemførte i 1921. Der er adskillige Forhold, som ved en rent umiddelbar Betragtning synes noget urimelige, f. Eks. at en Mand, der ved et Ulykkestilfælde mister en Arm, i Kraft af Ulykkesforsikringsloven har Ret til Erstatning, medens en Mand, hvis han er Arbejdsinvalid, hvis han som Følge af Sygdom faar Armen sat af, ganske sikkert ikke vil blive betragtet som Invalid i Invalideforsikringslovens Forstand og derfor heller ikke vil kunne faa den Erstatning, som han efter den almindelige Mening burde have. Jeg tror ikke, der er saa forfærdelig mange, som vil indrømme Rimeligheden af dette Forhold.

Jeg troede altsaa, som sagt, da jeg hørte, at den højtærede Minister vilde fremsætte Forslag om en Ændring i Invalideforsikringsloven, at det drejede sig om en Udvidelse, saaledes at den blev sat i Relation til Ulykkesforsikringslovens Bestemmelser. Vi gennemførte Invalideforsikringsloven i 1921 og anerkendte ved den Lejlighed den saakaldte tvungne Forsikring i den Forstand, at man ikke kunde være Medlem af en statsanerkendt Sygekasse uden samtidig at være forpligtet til at være Medlem af Invalideforsikringen og dermed paatage sig de Byrder, som Invalideforsikringen paa lægger. Denne Lov bevirkede adskillige Ændringer i Sygekasseloven, og Spørgsmaalet om de kronisk syge fandt ved den Lejlighed sin Afgørelse, i hvert Fald sin foreløbige Afgørelse. Ved Sygekasseloven af 1915 skød man Spørgsmaalet om de kronisk syge fra sig og overlod til senere Lovgivning at tage dette Spørgsmaal op, og det fandt altsaa Sted i 1921 ved Invalideforsikringslovens Vedtagelse og ved de Ændringer i Sygekasseloven, som knyttede sig dertil. Nu var Spørgsmaalet uhyre vanskeligt, fordi man ikke uden videre kunde sige til de bestaaende Sygekasser, at de skulde optage de kronisk syge, uden at Staten traadte hjælpende til. Paa den anden Side var man ganske klar over, at hele dette Forhold ordnedes bedst gennem de bestaaende statsanerkendte Sygekasser. Derfor gjaldt det om at finde en Ordning, som kunde tilfredsstille til alle Sider. Det siger sig selv, at det offentlige havde stor Interesse i at faa Spørgsmaalet om de kronisk syge bragt i Orden, og derfor kom man ogsaa, som jeg

sagde før, til en foreløbig Afgørelse. Men der var under alle Omstændigheder en Kategori af syge, med Hensyn til hvilken der ingen Afgørelse blev truffet ved den Revision, der fandt Sted i 1921, idet Personer, der paa Grund af, at de lider af en hyppigt tilbagevendende eller uheldbredelig Sygdom, ikke kan anses for arbejdsføre, ikke kan optages i en statsanerkendt Sygekasse. Jeg erindrer, at da vi i 1921 havde Invalideforsikringsloven til Behandling, rejste jeg netop Spørgsmaalet om, hvad man forstod ved Begrebet „arbejdsfør“. Jeg erindrer ogsaa, at jeg blev ret brat afvist af den daværende Indenrigsminister, idet der blev sagt, at Begrebet ikke saadan uden videre lod sig definere, det var umuligt at fastslaa, hvad man skulde forstaa ved „arbejdsfør“. Som den ærede første Taler gjorde opmærksom paa, skal der jo ikke saa forfærdelig meget til, for at man vil sige, at vedkommende er arbejdsfør. Man vil i alt Fald ikke sætte Begrebet „arbejdsfør“ i Relation til „arbejdsfør“ i Invalidelovens Forstand. I saa Tilfælde vilde man sikkert udelukke en hel Del fra Sygekasserne og fra Sygekassehjælp, Folk, som det i og for sig var heldigt at komme til Hjælp gennem de statsanerkendte Sygekasser.

Det viser sig nu ogsaa, at det stadig er her, man støder an, thi det kan ikke nægtes, at der skabes adskillig Begrebsforvirring rundt omkring, naar en Person kan optages i en statsanerkendt Sygekasse som arbejdsfør, men samtidig betragtes som Invalid. Man kan altsaa paa een Gang være arbejdsfør og dog være Invalid. For en almindelig Lægmandsbetragtning synes dette at være ret ubegribeligt. Hvis det ikke havde været saa stor en Fordel at faa saa mange som muligt ind i de statsanerkendte Sygekasser, saa tror jeg, man gjorde ret i for Klarheds Skyld at faa slaaet fast, at Begrebet „arbejdsfør“ maa sættes i Relation til Begrebet „en Trediedel af Arbejdsevnen“ i Invalideforsikringens Forstand. I Bilagene til Lovforslaget findes nogle Udtalelser fra Sygekasseinspektoret, som ogsaa gaar ud paa, at man har svært ved at definere, hvad der skal forstaaes ved „arbejdsfør“. Det er saa uhyre vanskeligt at fastslaa, hvad der skal forstaaes ved dette Begreb.

I Lovforslagets § 1 gøres der nu Forsøg paa at ordne dette Forhold, men det forekommer mig, at Bestemmelserne i § 1 ikke er tilstrækkelig klare, selv om man paa enkelte Steder synes at ville slaa sig til Taals med dem. Anledningen til, at disse Bestemmelser er optaget i Lovforslaget, er